MASKELİ SÜVARİ

BÜYÜK ATEŞ

SAYI: 11

NİHAT OCAK

50 Krş.

Sarkomer/Çizgi Diyarı

BÜYÜCÜ 23 GARTH

LUMİER ARKADAŞIM OLDUĞU HALDE ONA YARDIM ETMEDİM. BİR DE KIZ VARDI YANINDA

YAŞLI DOSTUNUN MAHARETİ SAYESİNDE ZENGİN OLDULAR. AMA ŞİMDİ TEHLİKEDELER...

NERDEN BİLİYORSUN?

OOO... SENİN KUDRETİNİ UNUTMUŞ TUM ASTRA...

ONLARI SANA GÖSTERECEĞİM!

SUYA BAKARAK ARKADAŞINI DÜŞÜN.

GARTH, BİRDENBİRE UZAKTA OLANLAR GAYET NET OLARAK GÖRMEĞE BAŞLAMIŞTIR..

ŞİMDİ DİNLE KONUŞTUKLARINİ

GÖRÜYORUM ONLARI!..

SARAYDA..

GELDİĞİMDENBERİ HARİKALAR YARATTIM AMA BU İSTEĞİNİZİ YAPAMIYACAĞIM.

DİNLE LUMİER. SEN BİR ESİRDİN, SENİ AZADETTİM. YAPTIĞIN İŞLERLE ZENGİN OLDUN.

SENDEN İSTEDİĞİM UFAK BİR ŞEY... DÜŞMANIMI ŞÜPHELENDİRMEDEN ÖLDÜRECEK ZEHİR.

BUNU YAPAMAM!

SENDEN KORKMAM. BÜYÜN BANA İŞLEMEZ!

SİZİ TEHDİT ETMEDİM. AMA CİNAYET İŞLEMEM.

BEN TEHDİT EDİYORUM ZEHİRİ HAZIRLAMAZSAN...

PEMBE YANAKLI ÇÖMEZİNİ ÖLDÜRÜRÜM.

KIZI TUTUN!

HAYIR!

ONA DOKUNMAYIN!

YA DEDİĞİMİ YAPARSIN YAHUT DA...

...KIZI ÖLDÜRÜRÜM. HİLE YAPARSAN KIZA İŞKENCE EDERİM.

YA DÜŞMANIM ÖLECEK YA SENİN ÇÖMEZİN...

DURUN DA DÜŞÜ-NEYİM.

OYUNA KALKMA! BU KUMLAR BİTİNCEYE KADAR SANA İZİN...

GARTH BİRDEN-BİRE ASTRA'-NIN SESİNİ DUYAR...

İYİCE GÖRDÜN.

ASTRA'NIN GÖS-TERDİĞİ ŞEYLER GARTH'I ÇOK ÜZMÜŞTÜR...

KUDRETİMİ FANİ-LERİN ALEYHİNE KULLANAMAM. ONUN İÇİN ONLA-RI SEN KURTAR!

BİLİYO-RUM

FAKAT KUM BİTİYOR...

ONLAR 200 MİL ÖTEDE-LER..

200 MİL.

SEVGİLİM.. ZA-MANINDA ON-LARIN YANIN-DA OLA-CAKSIN!..

SEN BENİM SEVDİĞİM KADINSIN. AYNI ZAMANDA İLAHE OLDUĞUNU DA Bİ LİYORUM BENİ ONLA-RIN YANINA GÖN-DERİR MİSİN?

BÖYLE BASİT ŞEY-LERİ YAPAMAZ OLUR MUYUM SEVGİLİM. SEN ÜZÜLME'

ARKADAŞIN PROFESÖR BU YAPA-CAĞIM' ŞEYE NE İSİM VERİRDİ ACABA?

NASIL HARE-KET EDECEĞİNİ BİLİYORSUN DEĞİL Mİ?

EVET SEVGİLİM.

ELVEDA GARTH.

BU İŞİ BİTİRİN-CE DÖNECEĞİM.

ASTRA, GENÇ ADAMI UYUTUR...

BU DEVİRDE ARTIK KARŞILAŞA-MIYACAĞIZ MODERN ZAMANA DÖNMEN LÂZIM

BEYİN SARAYINDA..

KUMLAR BİT-Tİ.. FİKRİN NEDİR?

AYNI ANDA ÖLÜMSÜZ ASTRA FAALİYETTEDİR...

FAKAT!

AAGH! BİR CİN'

AMAN YARAB-Bİ'

LUMİER CİNLERİ ÇAĞIRDI

AAGH! CİN BANA DOKUNMASIN, ACI BANA!
GARTH...
GARTH... OHHH!
MUHAFIZLAR KAÇIŞIRKEN GARTH GÜRLER...
DURUN EY ÇELİMSİZ FANİLER! YOKSA...
EY KUDRETLİ EFENDİM. BEN KAF DAĞINDA OTURAN ATEŞ CİNİYİM EMİRLERİNİ ALINCA GELDİM.
PROF. ÖYLE ALIK ALIK BAKMASANA.
LUMİER KENDİNİ TOPARLAR..
BÜYÜME İNANMİ. YORDUN DEĞİL Mİ?
YALVARIRIM, BENİ ÇARPMASIN!
ODANA GİT VE KİMSEYLE KONUŞMA!
OLUR OLUR!
BEN SENİN AKİBETİNİ DÜŞÜNECEĞİM..
BAŞÜSTÜNE. BİR HÂTÂ OLDU BANA KIYMA!
AZ SONRA YALNIZ KALIRLAR...
MEG BENİ GÖRÜNCE İNANAMADI.
YA BEN?.. BEN İNANDIM MI? GARTH CİDDEN SEN MİSİN?
BENİM LUMİER CİN ROLÜNÜ İYİ OYNADIM MI?
AHHH!
HAKİKATEN CİN GİBİ ORTAYA ÇIKTIN ASTRA GÖRSEYDİ ÇOK GÜLERDİ..
DEMEK ASTRANIN OLDUĞUNU ANLADIN.
ASTRA'NIN SENİ BULDUĞUNA ÇOK SEVİNİYORUM.
SAĞOL!
R. 138
HER ŞEY YOLUNDA MEG.
SEN MİSİN GARTH? NASIL GELDİN BURAYA?
LUMİER'İN HİLELERİNİ ÖĞRENDİM, AMA BUNU NASIL YAPTI?
GÜNÜN BİRİNDE ÖĞRENİRSİN MEG
PROFESÖR! ŞU ANDA BEYİN İSTEKLERİNİ YAPTIRABİLİRSİN..

BEYİM, SİZİ SİHİR-BAZ ÇAĞIRI-YOR...
AMAN YARABBİ!
EVET MEG YALDIZI DA SÜRDÜ
HAZIR MI-SIN?
BÖYLECE
EY BİÇARE! CEZANI DÜŞÜNDÜM. BURA-DAN GİDİP SANA HİZ-MET ETMİYECEĞİM!
UCUZ KURTUL-DUM.
LUMİER EMİRLER VERİR
TAMAM! NE ZAMAN İSTERSENİZ GİDE-BİLİRSİNİZ...
ŞUNU DA UNUTMA.
CİNİ SEYAHA-TİN SONUNA KADAR KAF DAĞI-NA GÖNDERMİ-YECEĞİM KAP-TAN İHANET ETMESİN..
CİN HEM SENDEN HEM ONDAN İNTİ-KAMINI ALIR
BUNA KİM CÜRET EDEBİ-LİR SANA HA-ZİNELER VERECE-ĞİM!
İŞTE BÖYLE MEG! YAKINDA CENOVADAKİ AKRABALARINI GÖRECEKSİN
ŞİMDİ GİT HAZIR-LAN!
GEL DOSTUM ODAMI GÖSTE-REYİM
ASTRA BANA ZENGİN OLDUĞUNDAN BAHSETMİŞTİ.
ÖYLE ÜSTELİK BİZİ ZAMANIMIZA GÖTÜRECEK MAKİNE ÜZE-RİNDE DE ÇALIŞTIM
İŞ AĞIR GİDİYOR AMA BAZI USTALA-RIN YARDIMİYLE MÜ-HİM AKSAMI-NI YAPTIM
MAKİNE-Yİ MAZİ-YE DÖN-DÜĞÜMÜZ YERDE ÇALIŞTIR-MALIYIZ.
BAŞARIR MIYIZ?
SENİ AN-LIYORUM GARTH ASTRA İLE KALMAK İSTİYORSUN
EVET, AMA OLAMAZ.
BİZİM MODERN HAYATTA BİLE BENİ VE HAYATI TERKETMİŞTİ ÇÜNKÜ BİR FÂNİ, İLAHEYLE EVLENEMEZ
FAKAT BANA YİNE GÖRÜŞECEĞİMİZİ SÖYLEDİ BEN DE BU ÜMİTLE YAŞIYORUM.
DEVAMI VAR

FLASH GORDON

BAYTEKİN HAVASIZLIKTAN KENDİNİ KAYBETTİ...

AMA TEMİZLEYİCİ ÇUKURU OKSİJEN DOLDURUR..

BAYGINLIKTAN KURTULUNCA..

OHH.. BU BAŞLIĞI NEDEN BAŞIMDAN ÇIKARAMAMIŞIM.. ACABA.. OH.. BAŞIM!..

ÇUKURDA KAFİ DERECE OKSİJEN VAR..

BU ELBİSEYİ ÇIKARIP, BOZULAN ISI ALETİNİ TAMİR ETMELİ

BOZULAN ALETİ ATIP KÜÇÜK ELEKTRİK TULUMBALARINI VE FREON GAZINI KULLANACAĞIM BÖYLECE ISI MAKİNASINI ÇALIŞTIRACAĞIM

FREON GAZI: BUZDOLAPLARINDA KULLANILIR, ALCAK ISIDA KAYNAR...

YORUCU BİR ÇALIŞMADAN SONRA. İMDAT YELEĞİ TAMİR OLUR BAYTEKİN ÇUKURDAN ÇIKAR..

ALETİN BİR UCUNU GÜNEŞE, DİĞER UCUNUDA GÖLGEYE KOYACAĞIM. ÇALIŞIRSA RADYO İÇİN İYİ MÜJDE!

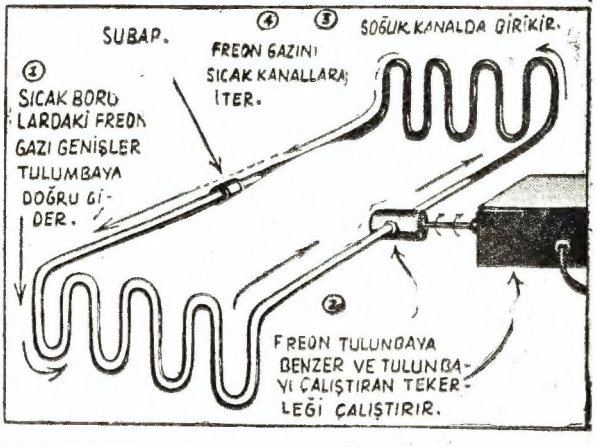

YAŞASIN! BAŞARDIM! RADYO ISINMAĞA BAŞLADI..

YÜZBAŞIM S.O.S. İŞARETLERİ TEKRAR GELMEĞE BAŞLADI!...

UÇUŞAN MADEN KAYALARIN ARASINDAN NASIL GEÇECEĞİZ.

NEPTÜNDEN GELEN MERMİLER (22) BAYTEKİN

ŞAHSÎ BİLGİ VE TECRÜBESİ SAYESİNDE MEYDANA GETİRDİĞİ ALETLE, TEKRAR İMDAT VERME BAŞLAR...

BAYTEKİNİN S.O.S. İŞARETLERİ GELİYOR! YERİNİ TESBİT ETTİM.

KUŞAĞIN BAŞLADIĞI YERE KADAR YAKLAŞIRIZ. AMA ONDAN SONRA..

YAKLAŞMAK İMKÂNSIZ GİBİ BİR ŞEY!

BEKLEYİN EFENDİM. BİR BAĞ TEMİN ETTİM. HABER VERECEK...

GÖRDÜNÜZ MÜ?

EVET! SESSİZ BOŞLUKTAN BİR ŞEY İŞİTİLMİYOR, AMA PATLAMAYA BENZİYORDU. MAKSADI NE ACABA?

BAK! BİR YILDIZ DİĞERLERİNDEN DAHA ÇOK PARLIYOR!

ACAYİB!? YANIYOR GİBİ BİRŞEY!

YILDIZDAKİ ÇUKURDAN BİR İNSAN ORTAYA ÇIKAR

OOO.. BAYTEKİN. ÇABUK İPİ AŞAĞIYA AT! ÇABUK OL!

VE.. GEMİLER, YAVAŞÇA YAKLAŞIRLAR...

FEZA GEMİSİ YILDIZA YAKLAŞINCA.

GÖZLERİME İNANAMIYORUM! BAYTEKİN. HAYRET!

PATLAYICILAR. LA EFENDİM! YILDIZDA BİR ÇUKUR AÇTIM. RÖKET GİBİ HAREKETE GEÇTİ..

İNANILACAK ŞEY DEĞİL.. YAPAYALNIZ FEZADA YAŞAYABİLMEN BİLE BİR MUCİZE!

İMDAT MALZEMESİ BENİ CANLI TUTTU EFENDİM. İNSAN İSTERSE NE YAPMAZ...

GELECEK SAYIDA: DÜNYAYA DOĞRU!

Schulmeister'in serbest aşk kulübü

ÇEVİREN: GÖNÜL SUVEREN

ERNEST Schulmeister, partiler vermekten çok hoşlanan bir adamdı. Gayet iyi misafir ağırlamasını da bilirdi... Halbuki, ilk nazarda, bu kısa boylu, zayıf nahif, pısırık adamın, mükemmel bir ev sahibi olacağı kimsenin hatırına gelmezdi. Neyse, bu, o kadar mühim değil... Evet, Ernest Schulmeister, parti vermesini ve misafirlerini kendine has usullerle eğlendirmesini bilirdi.

Bu sebeple, 17 Haziran 1955 akşamı Furstenberger sokağındaki evinde verdiği parti de bir hayli neş'eli geçti. Schulmeister misafirlerine o, çok sevdiği kültür-fizik'ten baksediyordu. Gayet güzel, sarışın bir kadın olan karısı Katie de, onu hayran hayran dinlemekteydi. Yalnız o mu ya? Gayet mütehakkim bir tavırla konuşan Schulmeister'i bütün misafirler de dikkatle dinlemekteydiler.

Birdenbire Schulmeister durdu. Tebessüm ederek:

— «Gelin, içerideki odaya giderek, 'Ceza Oyunu' oynayalım!» dedi.

Misafirler, birbirlerine baktılar:

— «Ceza oyunu mu?»

Schulmeister, tekrar tebessüm etti:

— «Evet. Haydi buyurun!... Katie, sen de şarap getir!»

Yeni evli çiftler veya henüz birbiriyle tanışmış gençlerden müteşekkil olan misafir grubu, yandaki odada yere oturdular. Kadınların hepsi de güzeldi. Zaten Schulmeister de, güzelliğe meraklı bir adamdı. Katie şarap dağıtırken, o da oyunu izah etti:

— «İskambil oynayacağız... Kaybedenler, birer ceza verecek... Meselâ... Ayakkabılarının tekini...» Sevimli sevimli tebessüm etti. «Görüyorsunuz ya, ne basit bir oyun!»

Oyuna başladılar. Schulmeister, sadece kart dağıtıyordu. Oyun hem sür'atli cereyan ediyor ve hem de kaybeden çok oluyordu. Bir - iki dakika içinde hemen hemen bütün misafirler ayakkabılarını çıkardılar. Katie ise, aralarında dolaşıyor, boşalan kadehleri dolduruyordu. Bir el daha oynandı; çoraplar çıktı. Kadınlar gülüyor, erkekler memnun memnun bakınıyorlardı.

Schulmeister, tekrar kartları dağıttı. Bu defa kızlardna biri telâşlanmıştı:

— «Hem ayakkabılarımı, hem de çoraplarımı çıkardım. Şimdi ne ceza vereceğim?»

Ernest Schulmeister, tatlı tatlı tebessüm etti:

— «Canım, başka bir şey çıkar! Nasıl istersen...»

Kız, üzgün nazarlarla etrafına bakındı; sonra omuzunu silkerek kazağını çıkardı. Herkesin neş'esini kaçırmak istemiyordu; zaten dört - beş bardak da şarap içmişti. Oyun devam etti. Bir daha kazağını çıkardı. Biri daha... Katie, bardaklara şarap doldurdu. Nihayet gençlerin ekserisi iç çamaşırları ile kaldılar. Fakat herkes aynı vaziyette olduğu için, utanılacak da bir şey yoktu.

Schulmeister, oyunu büsbütün sür'atlendirdi. Eğer yüzüne dikkat etselerdi, gözlerinin garip garip parlamağa başladığını fark ederlerdi. Fakat diğerleri bunu pek görecek gibi değildiler. Gülüp duruyorlardı. Kızlardan bir kaçı çırılçıplak kalmıştı artık...

Schulmeister, birdenbire ayağa kalkarak, ellerini çırptı:

— «Hepimiz soyunsak daha geri almak için oyun oynarız!»

İyice sarhoş olan misafirler, bunu da kabul ettiler. Bir - iki saniye içinde, sırtlarındakini odanınsağına soluna fırlattılar... Katie ise, yine bardaklara şarap dolduruyordu.

FAKAT bu manzara da, Schulmeister'i memnun etmemişti. Kızlardan birine, İlse Muller'e yaklaşarak:

— «İlse,» dedi. «Hakikaten eğleniyor musun?»

— «Tabiî, Ernest, Biliyorsun ki, Hans'la ben, senin partilerinde çok eğleniriz.»

— «Fakat daha da çok eğlenebilirsiniz. Bana kalırsa siz, bu toplantılardan azamî derecede istifade etmiyorsunuz. Sizin, hazırladığım bu toplantının zevkini iyice çıkarmanız lâzım. Tamamiyle soyunmuş olduğun için, arzularına gem vuran kaidelerden de sıyrılmış sayılırsın. Artık erkeklerin üstünlüğünü kabul edebilirsin. Tabiatın âhengine kendini uydurabilirsin. Bunu sen de istiyorsun değil mi?»

Schulmeister'in sesi gayet hafif çıkıyordu; fakat son derecede kudretliydi bu ses... İlse:

— «İstiyorum!» diye fısıldadı. «Şimdi ne yapmam lâzım?»

— «Erkeklerin üstünlüğünü kabul ettiğini göstermelisin. Ne kadar muti olduğunu ispat etmelisin. Bunun için de, Hans'ın ayaklarını yıkamalısın!...»

— «Şimdi mi?»

Ernest:

— «Tabiî, şimdi!» diye cevap verdi. «Bunu yaptıktan sonra da, kendini ona tabiî bir şekilde verirsin! İkinizin de bundan büyük bir zevk duyacağından eminim!»

Schulmeister'in gözleri garip garip parlıyor, sanki karşısındakini manyetize ediyordu.

İlse de, adamın getirdiği tası alarak, şaşkın şaşkın bakınan Hans'ın ayaklarını yıkamağa başladı. Kadınlar, evvelâ gülecek oldular. Fakat Schulmeister, onlara da, partilerinin 'ahlâkî'

maksadını izah etti. O kadar da kendinden emin bir tavırla konuşuyordu ki...

Kısa bir müddet sonra Schulmeister'in odasında ve holde, kadınlar, erkeklerin ayaklarını yıkamağa başladılar. Schulmeister ise, şöminenin önünde durmuş, erkeklerin üstünlüğünü anlatıyordu.

Misafirler, tabiatin âhenkli kanunlarına uyarken, adam da, karısına döndü:

— «Katie, bebeği getir!»

Kadın, korkuyla kocasına baktı:

— «Olmaz, Ernest! Hani bana söz vermiştin!»

— «Bebeği getir, Katie!»

— «Olmaz... Yalvarırım...»

— «O halde ben gider, getiririm!...»

Misafirler hayretle onları dinlemeğe başlamışlardı. Karı-koca neden kavga ediyorlardı acaba? Katie, kocasının gözlerinden, gözlerini kaçırarak merdivenlere koştu; Schulmeister de peşinden...

Yukarıda bir gürültü oldu: eşyalar devrildi ve sonra bir silâh patladı. Bunu, bir insan çığlığı takip etti. Hepsi yerlerinden fırlayarak merdivenlere doğru koştular.

★

SCHULMEISTER'i Frankfurt'ta meşhur eden bu hâdisenin başlangıcı 1946 senesine tesadüf eder. Gayet pısırık, çelimsiz, kimsenin ehemmiyet vermediği bir genç olan Ernest, Katie ile o sene tanıştı. Ve gölgesinden bile korkan Ernest Schulmeister, ilk defa kendisinden çekinen biri ile karşılaşmış oldu.

Onaltı yaşında olan Katie, gayet çekingen ve mahcuptu. Bilhassa erkeklerden ödü patlardı. Onun yanında kendisini dev büyüklüğünde görmeğe başlayan, kıza iyice tahakküm eden Ernest, Katie'ye evlenme teklif etti. Genç kız, bu teklifi bir şartla kabul ediyordu: Sadece ismen karı - koca olmaları şartiyle...

Ernest, bunu memnuniyetle kabul etti. Hattâ:

— «Senin gibi kızlar da, benim gibi bir erkeğin, hep cinsiyetle meşgul olduğunu zannederler!» dedi. «Benim egoistçe düşüncelerim, arzularım yok... Bir lider; saf, temiz olmalı; diğerlerine saadetin yolunu göstermelidir.»

İşte böylece evlendiler. İkisi de hayatlarından memnundular. Katie, kendine göre Ernest'i seviyor, onun partiler vermesine de karışmıyordu.

Schulmeister'in de Katie'den bir şikâyeti yoktu. Yalnız, canını sıkan bir tek nokta, kadının, baba evinden getirdiği bezden bebekti. Katie, tâ çocukluğundan beri bu bebekle yatmıştı; şimdi de geceleri karyolanın baş ucuna koyuyor, sabahları da kahvaltı masasına getiriyordu.

Schulmeister'in sinirine dokunuyordu bu bebek... Bunu karısına da söylemişti. Fakat kadın, aldırmamış, hattâ son zamanlarda ev işi yaparken, bebeği kemerinin altına sokmağa ve onunla konuşmağa başlamıştı:

— «Şimdi masanın tozunu alalım... Sonra da kasaba gideriz...»

Mesele, Schulmeister'in küçük partilerinden birinde büsbütün alevlendi. Katie, Offenbach ailesini ziyarete gitmişti; geç dönecekti. Bu arada kocasi da, yine eve misafirleri toplamıştı. Herkes çıplak, yerde oturmuş, hikâyeler anlatır, gülüşürken, Schulmeister yukarıya giderek, karısının bebeğini getirdi ve bunu şöminenin üstüne yerleştirdi.

Katie, eve döndüğü zaman, misafirleri yerde iğrenç şekilde eğlenirken buldu. Bebek ise, boş gözlerle manzarayı seyretmekteydi. Katie, çılgın gibi haykırarak bebeği göğsüne bastırdı:

— «Ernest! Seni iğrenç mahlûk seni! Buna nasıl cür'et ettin?...»

Sonra, odasına koşarak saatlerce ağladı. Kocasının yalvarmalarına da aldırmıyordu. Nihayet, hiddetten boğuklaşmış bir sesle:

— «Bunu bir daha yaparsan, seni öldürürüm, Ernest!» dedi.

★

Hakikaten de öyle yaptı, Katie... Çıplak misafirler yukarı çıktıkları zaman, Katie'yi, bebeğini göğsüne bastırmış bir vaziyette buldular. Ayağının dibinde ise, Ernest Schulmeister yatıyordu. Ölmüştü...

MASKELİ SÜVARİ 7

MASKELİ SÜVARİ

8

ŞORTİE İLE ARNİE MADENCİNİN MASKELİ OLDUĞUNU ANLAMAZ...

MASKELİ SÜVARİ 9

TONTO KAYALARIN ARKASINDAN ONLARI DİKKATLE TAKİBEDİYORDU...

BU HERİF BİZİMLE ŞEHİRE Mİ GELECEK ?..

EVET ONUNLA KONUŞACAKLARIM VAR DA !..

NEDEN ŞİNİRLENDİN ?

YANIMIZDA YABANCI İSTEMİYORUM !..

O YABANCI DEĞİL TANIDIK

ŞORTİ, MASKELİ SÜVARİNİN MAKSADINI ANLAMIŞTI...

ESKİ ARKADAŞIMLA KONUŞACAK BAZI...

SEVLERİMİZ VAR !.

PEK ALÂ.. AMA ÖNDEN YÜRÜYÜN

BELKİ İKİNİZ BİR OLUP BENİ ÖLDÜRMEĞE KALKARSINIZ

MASKELİ SÜVARİ ŞORTİYLE ANLAŞMIŞ OLMALI !..

KAYALARIN ARKASINA SAKLANAN TONTO ONLARI...

..TAKİBE KARAR VERDİ...

GÖZDEN KAÇIRMAYALIM !

ARNİE, GÖZÜNÜ BİZDEN AYIRMIYOR !

ZARARI YOK. PLÂNIMIN NE OLDUĞUNU...

...BİLMEMELİ DAHA !

DEVAMI VAR

BEN ŞERİFE GİDİP GELİNCEYE KADAR USLU DURUN.
PEKİ ANNE

BU SABAH BURADA YABAN KAZLARI GÖRMÜŞTÜM
YABAN KAZI MI?

MORT'UN ADAMI İSE...
BELKİ ÇOCUKLARI KANDIRARAK ALTINLARI BULABİLİRİM.

MERHABA
MERHABA

YAVAŞ OL

KÖPEĞİ VURMADAN TUTUN BAKAYIM.

BURDA MI OTURUYORSUNUZ?
ŞU KULÜBEDEYİZ. FAKAT YENİ GELDİK...

BU SABAH İKİ TORBA DOLUSU ALTIN BULDUK..

NE GÜZEL TÜFEĞİN VAR SENİN. BAKABİLİR MİYİM?
DİKKAT EDİN DOLUDUR!

O BULDUĞUNUZ ALTINLAR BENİMDİR. DÜŞÜN ÖNÜME!

ÇAĞIRIN ŞUNU!

ÇEKİN ŞUNU BE!
GEL DOMER

ANNEM ALTINLARI ŞERİFE GÖTÜRDÜ...
NE?

ALTINLAR HAYDUTLARINMIŞ. ANNEM DÖNENE KADAR BIRAKMIYACAĞIZ SENİ...

ŞERİFLE, TOM YOLDA BELLA'YI GÖRÜRLER.
GELEN ŞERİF DEĞİL Mİ?
SÜRPRİZE HAZIRLAN TOM!

MERHABA ŞERİF!
MERHABA BAYAN BELLA MEG.
MEG?

ARKADAŞINIZA NE OLDU?
HEYHEYLERİ TUTMUŞTUR.

BU ALTINLAR GEÇEN SENEKİ SOYGUNA AİTSE BİN DOLAR ALIRSINIZ.
BU DA İYİ BİR ÇEYİZ OLUR...

EVET. BUNLARI BANKAYA YATIRALIM, SİZİNLE KULÜBEYE DÖNELİM.

MORT DİLKE ÇETESİ GELİYORMUŞ. BİR MÜDDET ŞEHİRDE KALSANIZ...
BİZİ HİMAYE EDİŞİNE SEVİNDİM ŞERİF!

ÇOCUKLAR, SİZİNLE ŞAKA ETTİM. ALTINLARLA İLGİM YOK BENİM...

OLMAZ. ANNEM GELİNCEYE KADAR KALACAKSINIZ!
KÖPEĞİ ÇEKİN. TABANCAMI DA VERİN, GİDEYİM!

KARVER BURDAYDI.
ŞİMDİ NERDE?
BEN KULÜBEYE BİR BAKAYIM.

İNŞALLAH ŞERİF DE GELİR.

İYİ Kİ BEN ÖNCE GELDİM.

KIPIRDAMAYIN YOKSA...

DİKKAT ET!

HAYDUT HERİF! KÖPEĞİMİ VURDUN!
BU VELETLER UMDUĞUNDAN ZEKİDİR MORT!

SİZİ DE KÖPEĞİN YANINA GÖNDERİRİM.

BİZİMLE UĞRAŞMIYA UTANMIYOR MUSUNUZ?
ANNEM OLSAYDI...

ALTINLARI ALIP BURDAN UZAKLAŞALIM!
İMKÂNI YOK. KADIN ONLARI ŞERİFE GÖTÜRMÜŞ...

SEN DE SEYRETTİN.

NE KADAR OLDU GİDELİ?
YARIM SAAT... HENÜZ YOLDADIR.
DEVAMI VAR

BÜYÜK ATEŞ'İN TARİHİ KAHRAMANLIK ROMANI
TEFRİKA NO : 3

Cesur Prens

ÇEVİREN : H. FİKRİ VEREL

Demir Yürekli Prens, hocasının elini tuttu:

— «Biliyorsun ki, Filozof Keetron, insanlara karşı garip bir zaafım vardır. Onların ölmelerini, birbirlerinin kanına girmelerini değil, sulh içinde, mes'ut yaşamalarını isterim. Senin de başka türlü düşündüğünü zannetmiyorum.»

İhtiyar adam, sakalını sıvazladı :

— «Şu anda benim düşüncemin kıymeti olamaz. Burno, fırsat bulsa, zehirli hançerini kalbinize saplamaktan asla geri durmazdı!.. Ruhu barbar olan insanları terbiye edebilmek, çok güçtür, sevgili vavrum.»

Prens, içini çekti:

— «Bu güçlüğü kabul ederim... Hocam, kan görmek istemediğim için, lûtfen beni affedin!...»

Filozof Keetron'un gözlerinde belli belirsiz bir memnuniyet ışığı yanıp söndü. Başını eğerek:

— «Karar size aittir, yavrum!» dedi.

Delikanlı kemendi çözüp, düşmanını serbest bıraktıktan sonra, duvara çarpan kılıcı ve yerdeki zehirli hançeri alarak, Burno'ya uzattı:

— «Gidebilirsin, arkadaş!»

Burno, o koca silâhşör, bu sefer ifade edilemiyecek derecede aptallaştı. Dudakları sarktı. Kaşları oynadı. Gözleri sabitleşti ve hafifçe:

— «Gidebilirim, öyle mi?» diye mırıldandı.

Cesur Prens tasdik etti:

— «Evet arkadaş, gidebilirsin! Buraya bir vazife görmek için gelmiştin! Mensup olduğun kimseler, sana, kaleye girmeni, muhafızları öldürmeni ve dışarıya işaret vermeni emretmişlerdi. Ödevini yapmağa gayret eden bir insanı öldürecek kadar alçak değilim ben...»

Burno, kılıcı ile kamasını yerlerine sokarak, bir müddet karşısındaki Cesur Prens'e baktı. Karanlık, onun yüzünü tam mânâsiyle görebilmesine mâni oluyordu ama, cahil silâhşör, o güne değin karşılaşmadığı tipte birisi ile boy ölçüştüğünü anlamıştı. Kalbinin burkulduğunu hissetti.

Başını önüne eğip çekileceği sırada, Salko ile birlikte geldikleri taraftan bir sürü askerin koştuğunu gördü. Demek ki, mensup olduğu ordunun ferleri, kendilerinden hiç bir haber çıkmadığını görünce, istersiz istemez harekete geçmişlerdi.

Koşarken müthiş çığlıklar atan bu askerlerin kana susadıkları, yağma için can attıkları açıkça belli oluyordu. Sarfettikleri sözler arasında, galiz küfürler ve ihtiras kelimeleri kulağa çarpıyordu.

Filozof Keetron, derhal Prensin önüne geçti:

— «Geldiler! İşte şimdi mahvolduk! Esasen ben de sizi, bu hareketten haberdar etmek için arıyordum. Kurtuluş ümidi kalmadı... Zavallı anneniz, sizsiz asla yaşıyamıyacaktır, evlâdım!»

Cesur delikanlı, ihtiyarı yatıştırmağa çalıştı:

— «Ölümden korkmadığımı bildiğin halde, böyle acıklı kelimeler kullanman, beni şaşırttı, Filozof Keetron... Anneme gelince; siz kendisini pek âlâ teselli edebilirsiniz.»

İhtiyar, başını dikleştirdi:

— «Nasıl? Sizi burada düşmanın kanlı kılıçları arasında bırakıp, Kraliçenin yanına mı gideceğim? Çocukça düşünceler. Esasen kalbi rahatsız olan annenizin, bu durum karşısında, ânî bir krizle hayata veda etmesi işten bile değildir, yavrum. Böylesine ihtimamla yetişmiş bir evlâdı, kim kaybetmek ister? Anaya evlât acısını, Tanrı bile unutturamaz!»

Prens'in sesi hâkim çıkıyordu :

— «Gideceksiniz, hocam! Anamı, muhterem Kraliçemizi senden başkası teselli edemez. Gitmeni emrediyorum! Krallığımızın ebediyen elimizden çıkmak üzere bulunduğu şu anda, bu, belki de son dileğim ve son emrim olacaktır. Sen ki, kanunlara saygı göstermek, riayet etmek hususunda büyük ün sahibisin, sözlerimi yerine getirmek için daha fazla düşünmiyecek - sin, sanırım... Taleben, senden aldığı feyiz ile hareket edecektir, Filozof Keetron!...»

Düşman askerleri neredeyse burunlarının dibine gelmişlerdi. İçerisi karanlık olduğundan henüz az ötelerinde duran üç kişiyi pek farkedememişlerdi ama, beş - altı adım sonra kılıçlarını bovunlarından geçirebilirlerdi.

İhtiyar filozof, talebesinin alnından öperek, hızlı adımlarla yanından uzaklaşırken, kolunun yeni ile gözlerinden akmakta olan yaşları kurulamağa çalışıyordu...

— 2 —

Titrek bir el, şatonun büyük penceresini ardına kadar araladığı sırada, insanı dehşete salan hıçkırıklar odayı kaplayıverdi.

Kraliçe ağlıyordu...

Başka bir el, kadının çökük omuzlarına işlemeli şalı atarken tok ve azimli bir erkek sesinin şunları söylemekte olduğu duyuldu :

«Felâket karşısında yıkılmamayı öğreninceye kadar ıstırap çekecek; fakat sonra artık hayatta hiç bir şeyden yılmıyacağız! Şu anda elimizden başka bir şey gelmediği için, bîriyet havası esen, mes'ut vata-

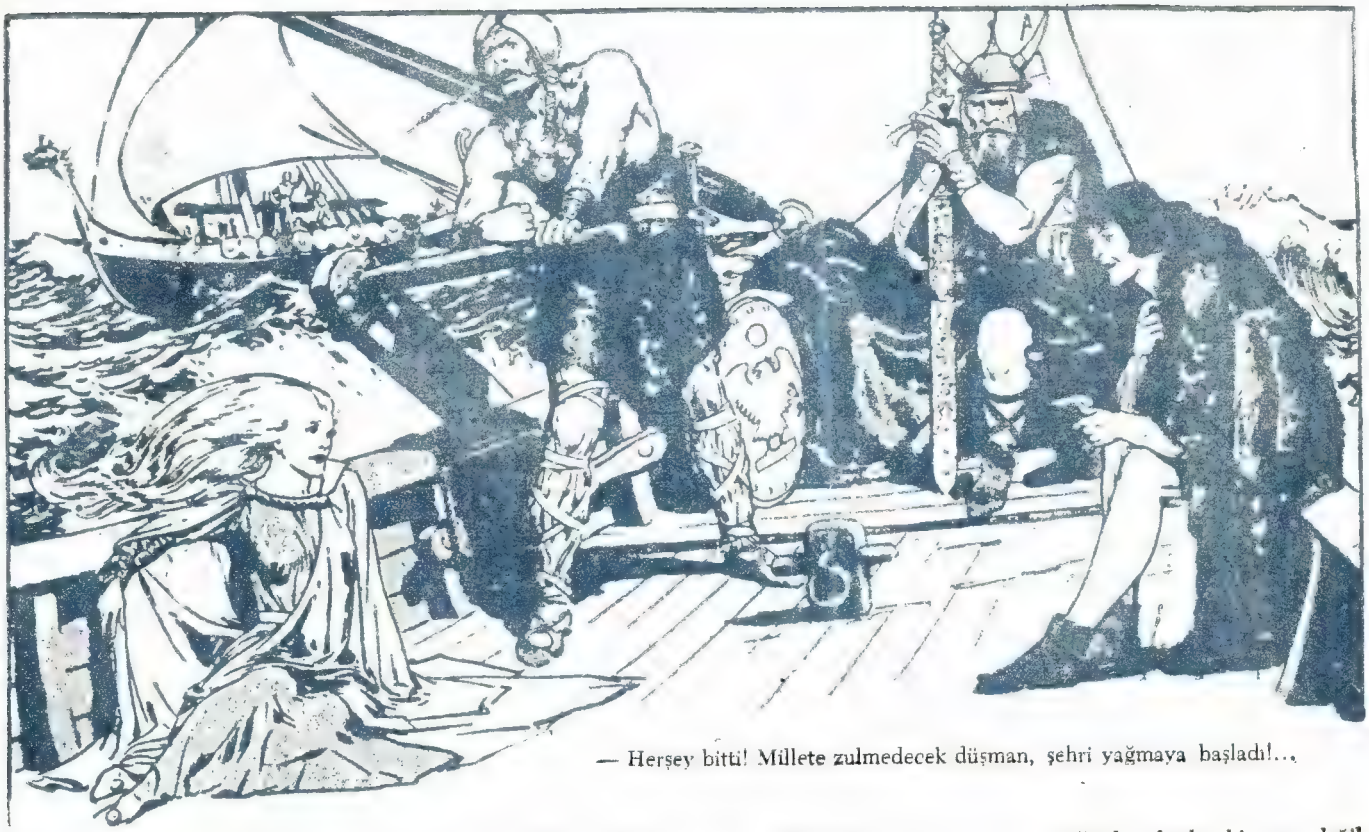

— Herşey bitti! Millete zulmedecek düşman, şehri yağmaya başladı!...

nmızın mukaddes topraklarını terketmek mecburiyetindeyiz sevgili hayat arkadaşım!»

Kadın, hıçkırıklarını zaptetmeğe çalışarak mukabelede bulundu:

— «Aynı zamanda oğlumuzun kanı ile sulanan topraklarımızı...»

Kral, derin derin içini çekti:

— «Tanrı, ikimize de kuvvet versin! Haydi, artık gidelim! Daha fazla burada durmak tehlikeli olacak... Ve düşün ki, başımıza başka felâketler gelecek olursa, sevgili yavrumuzun intikamını almaktan da mahrum kalacağız...»

Bu acı gerçek karşısında. Kraliçe ister istemez mantosuna bürünerek pencerenin önünden ayrıldı. Kapının hemen yanında, ıstıraptan kaskatı kesilmiş yüzü ve titreyen bembeyaz sakalı ile Filozof Keetron duruyordu. Kraliçe, bu vefakâr dostun bulunduğu yere gelince durdu. Derin bir nefes alarak:

— «Demek böyle Keetron!» dedi. «Nicedir terbiye ettiğin sevgili oğlumu düşman parçaladı! Buna bir türlü inanmak istemiyorum. Üzerine titrediğim, ilerde babasının yerine geçerek, milletine büyük hizmetler edecek olan oğlumun öldüğüne inanmak gelmiyor içimden... Fakat, kader... Bunu kim değiştirebilir ki...»

Keetron, başını eğdi:

— «İnsanların bir şeye inanmaları kadar güzel hiçbir şey olamaz, Kraliçem! Hurafesiz din, ihtirassız ve ideallerle dolu insanlık veya sonsuz iyilikler yapmak ve bunlara inanabilmek bizi, diğer hayvanlardan ayırır. Kader meselesine gelince; bu konuda Tanrı'ya yüklemek doğru olmaz her şeyi... Biz insanlar, kaderimizi biraz da kendimiz tâyin ederiz. İhtiraslarımıza gem vurduktan, lüzumsuz ve fevrî hareketlere tevessül etmedikten, başkalarının malına ve rızkına göz koymadıktan, hiç kimsenin fenalığını istemedikten sonra, kader dediğimiz kelimenin arkasında saklı bulunan Şeytan, bize kötü bir oyun oynayabilir mi zannediyorsunuz?»

Kraliçe gözlerini, Filozof'un gözlerine dikti:

— «Senin ilmine büyük saygım vardır, Keetron. Lâkin, lütfen bana açıklar mısın, sevgili ve biricik oğlumu kader değil de, ne sürükledi bu âkibete?... O, bile bile, isteye isteye mi koştu ölümüne?...»

— «Elbette, Kraliçem! Bile bile ve isteye isteye koştu. Yiğitçe ve kahramanca düşmanın kucağına atıldı. Bunu yaparken bir amacı vardı: Sizi ve babasını kurtarabilmek... Bunda da muvaffak olmadı, denemez... Yalnız, acele etmeliyiz. Bakın, sesler yaklaşıyor... Düşman, her tarafı sardı. Kaderimiz değil, düşünemediğimiz noktalar bizi mağlûp etti... Daha kuvvetli bir devlet olmak, daha kuvvetli bir millet olmak gerektiğini maalesef kavrayamadık!

Kral, başını sallayarak:

— «Güzel konuştun, Keetron!» dedi. «Kader, cahillerin sığınağından başka bir şey değildir. Kader, uyuşmuş ve örümceklenmiş kafaların kendi zehirleri ile mağlûp oldukları bir tuzaktan başka bir şey değildir... Oğlumuzla iftihar edeceğiz, Keetron!...»

Bu sırada merdivenlerde bir asker belirdi. Dizini yere koyarak selâm verdikten sonra:

— «Gemi hazır, efendimiz!» dedi. «Sizi seven yakınlarınızla birlikte vakit geçirmeden denize açılınız. Havada biraz fırtına kokusu var ama, bu koku, zindan ve istilâ kokusundan çok daha iyidir bence... Beni takip edecek olursanız, sizi gizli yoldan deniz kıvısına kadar kolaylıkla götürebilirim.»

(Devamı var)

Askerler, atları üzerinde yıldırım gibi ilerlerken, müthiş çığlıklar atıyorlardı...

PRESTO, ARAM'IN YANINA KOŞAR.
ORLANDO BİR ŞEYLER HAZIRLIYOR EFENDİM. MİĞFERİ VE KILIÇIYLE ŞATOYA GİDİYOR.
ACAYİP.

GİDİP ŞATOYA BİR BAKAYIM.

PRENS ANCELO'YU GÖRDÜN MÜ?
MAHZENE DOĞRU İNİYORDU...

YAAA!?
YANINDA BİR BEY VARDI.

MAHZENDE NE ARIYABİLİRLER? BAKACAĞIM.

ANCELO İLE ORLANDO, GARDİYANLA FISILDAŞMAKTADIRLAR.

ARAM KONUŞULANLARI DUYAR.
YAVRU KARTAL KAFESİNDE Mİ?
TABİİ... KAÇAMAZ Kİ...

83-12.
ANCELO İLE ORLANDO GİDİNCE MUHAFIZ KOYNUNDAN ŞARABINI ÇIKARIR.

NE ZAMANDANBERİ NÖBETTE ŞARAP İÇİLİYOR?

ŞEYY... BENN...
BUNU MAALESEF SUBAYINIZA SÖYLİYECEĞİM.

ARAM YİNE YOLUNA GİDER.
EN İYİ MIZRAKÇIDIR. BARONU ALTEDER!

BENİ UNUTTUNUZ SANDIMDI. KRAL OLDUNUZ MU?
ARAM, YAVRU KARTALIN SESİNİ DE İŞİTİR..

DAHA DEĞİL, YARDIM EDERSEN OLACAĞIM.

NEE? YAPTIKLARIMI YETER BULMUYOR MUSUN? OLMASAYDIM ARAM'I ZOR KAZANIRDIN...

BURAYA KADAR ZİNCİRLE SÜRÜKLENİP KARDEŞİNİZE YARDIM ETTİĞİMİ DE SÖYLEDİM.

DİNLE, BU İŞ BAŞKA... BİR ŞÖVALYE BALTAZAR'IN SAFINDA YER ALDI. ARAM ONU YENEMEZSE SEN ÇIKACAKSIN...

ARAM, MUHAFIZIN GELDİĞİNİ DUYAR..

KORKUSUZ ŞÖVALYE 32 ARAM

BALTAZAR'IN ÇADIRI ÇOK NEŞELİDİR...
IŞTE BEYLER MEMLEKETİMİ BÖYLECE KURTARMIŞ OLDUM..

SIRA YİNE MIZRAKLARDA.. BU SEFER ORLANDO ÇIKIYOR
HAYDİ BAKALIM!

FAKAT KİMSE BUNUN YAVRU KARTAL OLDUĞUNU ANLAMAZ.

EĞERİNİN ÜZERİNE EĞİLİYOR ALTTAN VUR!

BİR KAÇ METRE KALINCA YAVRU KARTAL MIZRAĞINI YANA UZATIR. HİLESİ SÖKER...

TOBİAS YERE SERİLİR. ORLANDO'YU ALKIŞLARLAR.

BROCK BU SIRADA ARAM'IN ÇADIRINA GELİR.

KONUŞMA ÇADIR GÖZETLENİYOR...

BROCK PRESTO'NUN BİLEKLERİNİ KURTARIR.

GEL, YOL AÇIK!

BROCK'LA, PRESTO ŞATOYA KOŞARLAR...

ANCELO HAYDUTUN BİRİ. ARAM'IN DURUMU ANLADIĞINI GÖRÜNCE HAPSETMİŞTİR...

FAKAT MUHAFIZ VARDIR...

DURUN!

MAHZENDEN ŞARAP ALACAĞIZ DA.
BROCK HANÇERİYLE MUHAFIZI TEHDİT EDER.

SEN KOŞ PRESTO, BEN BUNU OYALIYORUM

PRESTO MAHZENE KOŞAR FAKAT, SESLER DUYUNCA DURAKLAR..
DEVAMI VAR

HEPSİNİ SÜRELİM.
BİR TANE BALIK KALMASIN!

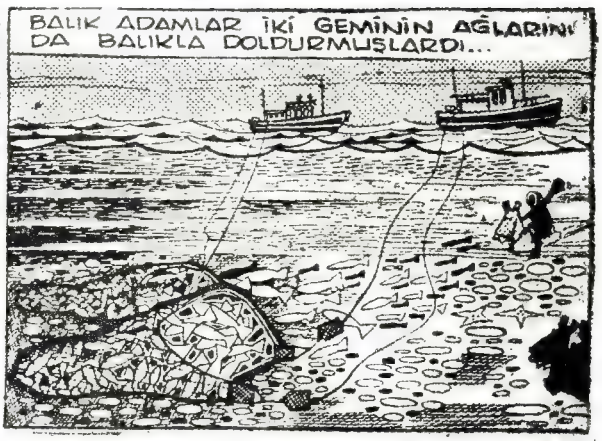
BALIK ADAMLAR İKİ GEMİNİN AĞLARINI DA BALIKLA DOLDURMUŞLARDI...

ARTIK AĞLARDA YER KALMAMIŞTI...
SİZ DURUN. BEN KAPTANLA KONUŞAYIM ÇOCUKLAR!

HEEY KAPTAN, BAKSANA BİRAZ!

MERHABA.. NASIL OLDU, AĞLAR DOLDU MU?
TAMAM. HEM DE MORİNA BALIKLARIYLE...
ESKİMO DEVLETİ KARA SULARI

BİRAZ DA PİSİ BALIĞINA İHTİYACIMIZ VARDI BİZİM...
İŞTE BU ZOR!

PİSİ BALIKLARI KIYILARDA OLUR. O ZAMAN TAMAMEN ESKİMOLARIN SULARINA GİRMEMİZ LÂZIM.

ŞEF İZİN VERMEDEN OLMAZ!..
ARTIK GİDİP YATALIM.

PİSİ BALIĞI İSTİYORLAR YENİDEN İŞ ÇIKTI...

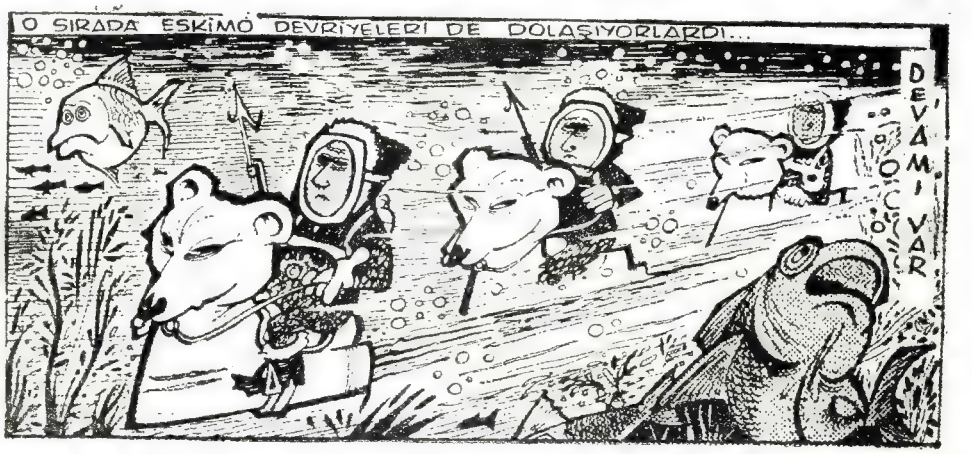
O SIRADA ESKİMO DEVRİYELERİ DE DOLAŞIYORLARDI...
DEVAMI VAR

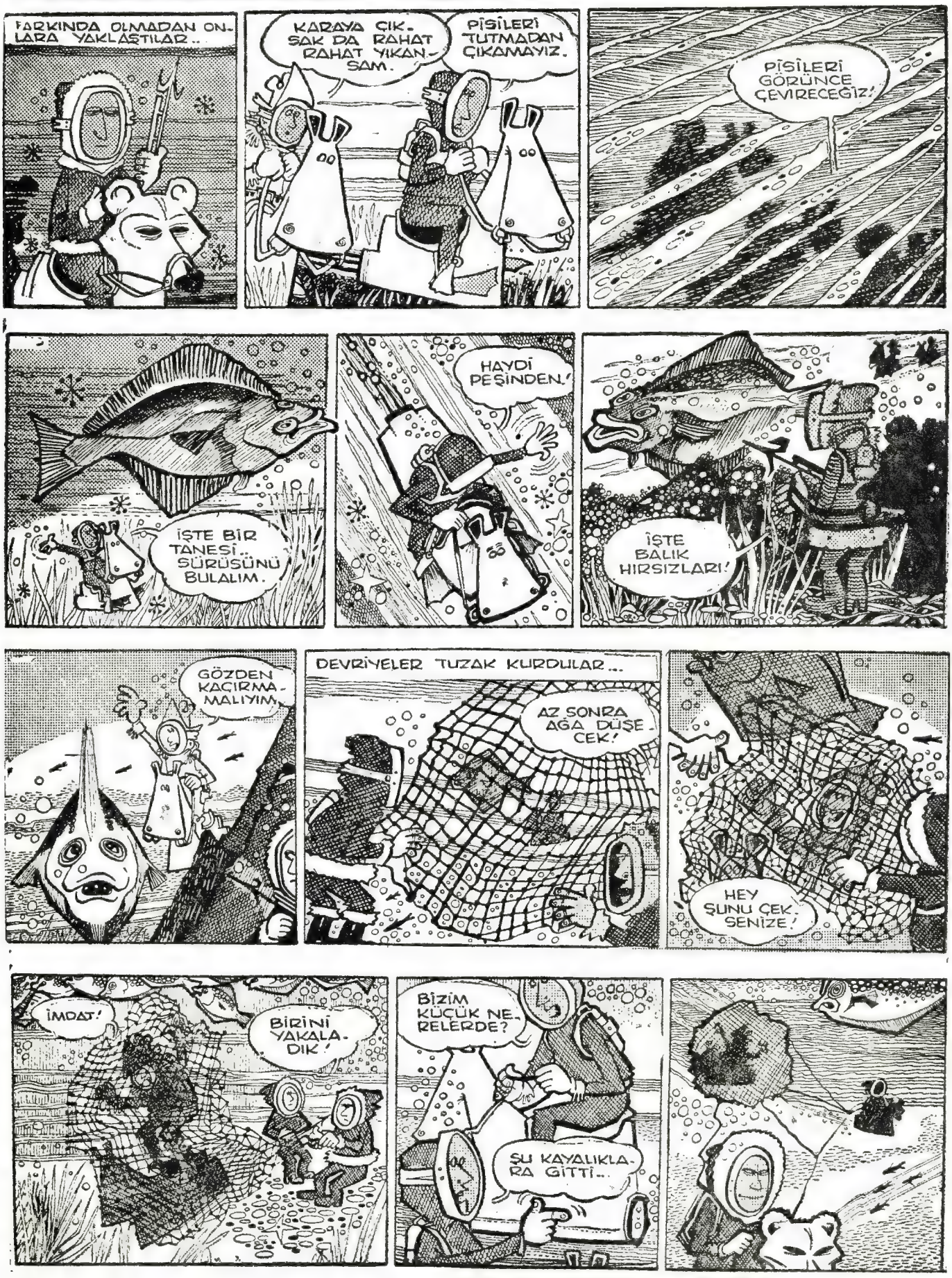
FARKINDA OLMADAN ONLARA YAKLAŞTILAR..
KARAYA ÇIKSAK DA RAHAT RAHAT YIKANSAM.
PİŞİLERİ TUTMADAN ÇIKAMAYIZ.
PİŞİLERİ GÖRÜNCE ÇEVİRECEĞİZ!
İŞTE BİR TANESİ.. SÜRÜSÜNÜ BULALIM.
HAYDİ PEŞİNDEN!
İŞTE BALIK HIRSIZLARI!
GÖZDEN KAÇIRMAMALIYIM.
DEVRİYELER TUZAK KURDULAR...
AZ SONRA AĞA DÜŞECEK!
HEY ŞUNU ÇEK SENİZE!
İMDAT!
BİRİNİ YAKALADIK!
BİZİM KÜÇÜK NERELERDE?
ŞU KAYALIKLARA GİTTİ..

BASTIBACAK, TEPİNİP DURUYORDU...
DOSTUMUZ NE DİYECEK ACABA?
BİZİMKİNİ YAKALADILAR GALİBA...
NE YAPACAĞIZ?
İKİ TANE DAHA!
WHOOSH!
DEVRİYELER! YAKALANDIK!
WHOOOOSH!
BİR MÜDDET BURADA SAKLANALIM.
SONRA BİR ÇARE DÜŞÜNÜRÜZ!
GİDİYORLAR! TAKİP EDELİM...
BENİ YERLER Mİ ACABA?
DEMİRPERDE GERİSİ DOSTUMUZ GELMİŞ...
BİR ADAM İNDİ...
HOŞGELDİN YOLDAŞ!
NE VAR NE YOK?
BİR HIRSIZ YAKALADIK.
DEMEK ZAVALLI BALIKLARIN SIRTINDAN GEÇİNMEK GEÇİNMEK İSTEDİN..

GÜZEL BİR KORKU HİKÂYESİ

Sarı Köpek

ÇEVİREN: SAYHAN BİLBAŞAR

FORD arabamın radyatörü su kaynatıyordu. Maalesef bunu ancak, Hollywood'dan ayrıldıktan on dakika sonra farkedebildim. Bulunduğum mıntakada yâni Laurel Canyon civarında benzin istasyonu yoktu ve yoluma devam edebilmem için, su bulmam şarttı. Gözümü, radyatördeki suyun hararetini gösteren ibreden pek ayırmaksızın, asfaltın kıyısındaki köşklerden birine giden dar yola saptım. Burası, iki yanı üç - dört metrelik taş duvarlarla kaplı, virajlı bir yoldu.

Köpeği herhalde, gözüm radyatör ibresinde olduğu için göremedim. Fakat onun nereden çıktığına ve yolumun üzerine nasıl atladığına da bir türlü aklım ermedi. Doğrudan doğruya ön tekerleklerin altına girmişti. İnsan feryadına benzer acı ulumasını duyduğum vakit, iş işten geçmiş bulunuyordu.

Telâş içinde arabayı durdurdum ve hemen yere atladım. Arka tekerleklerden birkaç metre ileride, sarı tüylü bir Rus köpeği kanlar içinde yatıyordu. Ölmemişti daha... Tekerlek ön kısmını çiğnemiş olduğu için, kaburgaları kâmilen ezilmişti; ama sağlam olan arka ayaklariyle debeleniyor, aynı zamanda da yürek paralayıcı sesler çıkarıyordu.

Dayanılır gibi bir şey değildi bu manzara... Hayvan can çekişiyordu; pek fazla yaşamıyacağı âşikârdı. Çaresizlik içinde etrafa bakındım. Bulunduğum yerde, benden ve kesik kesik uluyan yaralı köpekten başka canlı yoktu. Saçlarımın diplerine kadar, buz gibi bir ter tabakası her yanımı sarmıştı.

Bir şeyler yapmak, zavallı hayvanın ıstırabına son vermek lâzımdı. İstemeye istemeye tekrar arabaya bindim ve geri vitese takarak yol verdim. Önce sağ arka tekerlek, sonra da ön tekerlek, köpeğin üzerinden bir daha geçti. Aynı zamanda canhıraş feryatlar da, perde perde söndü; duyulmaz oldu.

Kontak anahtarını çevirip motörü susturduğum sırada, taş duvarın ilerisindeki kapıdan bir kadının fırlayıp, benden tarafa koşmağa başladığını gördüm. Üzerinde beyaz bir elbise vardı ve uzun sarı saçları rüzgârda uçuşuyordu. İnanılamıyacak kadar hızlı koşarak, birkaç saniye içinde arabanın yanına vardı:

— «Köpeğimi ezdiniz!» diye bağırdı. «Onu ezdiğinizi gördüm. Mahsus çiğnediniz!»

Cevap vermeme vakit kalmadan, yarı aralanmış olduğum kapıyı açıp, beni yolun ortasına kadar sürükledi. Onun gibi zarif bir kadından umulmıyacak bir huşunet içinde beni tokatlamağa başladı.

Neye uğradığımı şaşırmıştım. Ancak, sağ ve sol yanaklarıma iki tokat yedikten sonradır ki, kendimi müdafaa etmek aklıma gelebildi ve elimi yüzüme siper ettim. Bu sayede, üçüncü darbe, elimin tersine isabet etmiş oldu. Kadının upuzun ve sivri tırnakları vardı. Elimin üstünde keskin bir acı hissettim. Baktığım zaman, kan gördüm.

Aynı zamanda, kadının ilk hiddeti de geçmiş bulunuyordu. Beni hırpalamaktan vazgeçerek, ellerini yüzüne götürdü ve ağlamağa başladı:

— «Zavallı Prens! Zavallı köpeğim benim...» diye hıçkırıyordu.

Ne yapacağımı şaşırmış vaziyette onu seyrediyordum. Birden ellerini yüzünden çekerek:

— «Niye ezdiniz onu?» diye sordu.

O zaman, radyatörün su kaynatmamından başlıyarak, bu yola girişimi, kazayı ve niçin köpeği ikinci defa çiğnediğimi anlattım. Beni dinlerken kadının gözleri kayar gibi olmuştu. Sonra sendeledi ve kollarıyla etrafta tutunacak bir yer aradı. Uzanıp onu yakalamasaydım, herhalde asfaltın üzerine yıkılacaktı.

Onu kollarının arasına aldım ve yapacağım en doğru işin, eve götürmek olacağını tahmin ettiğimden, o yana doğru yürümeğe başladım. Ev, Hollywood yakınlarındaki köşklerin ekserisi gibi, modern tarzda inşa edilmiş, geniş pencereli, tek katlı bir yapıydı. Birkaç basamak merdiven çıkıp kadını, salondaki alçak koltuklardan birine yerleştirdim. Hâlâ kendinde değildi ve kesik kesik ihtilâçlar içinde bütün vücudu sarsılıyordu.

Salondan çıkarak:

— «Kimse yok mu burada?» diye üç defa bağırdım.

Ses seda çıkmadığına göre, evde ikimizden başka kimse yoktu. İki dakika kadar sonra salona döndüğüm vakit, kadın ayaktaydı. Duvarın kıyısındaki büfenin başında, kristal bir şişeden bardaklara kırmızı bir içki boşaltıyordu.

Kadının işte o zaman tanıdım. Hollywood'un meşhur sinema yıldızlarından Lucy Warner'di... Bana uzattığı bardağı alırken:

— «Özür dilerim Miss Warner,» dedim. «Köpeğinizin ölümüne sebebiyet verdiğim için, çok müteessirim. Ama emin olun ki...»

Elini kaldırarak, sözümü kesti:

— «Kaza oldu muhakkak, size inanıyorum. Deminki hareketlerimide mâzur görün. Çünkü, zavallı Prens'imi çok severdim. Aşağı yukarı yegâne dostumdu o benim... Eve kim gelse, karşılamak üzere hemen koşardı. Günün birinde başına kaza geleceğini tahmin etmeliydim...»

İçkilerimizden birer yudum aldıktan sonra, sordu:

— «İsminiz?...»

Ona cevap vereceğim yerde, cüzdanımdan kartvizitimi çıkarıp uzattım. Eline alıp, evirdi çevirdi:

— «Grant Wilkinson,» diye okudu. «Fotoğrafçısınız demek?...»

— «Evet.»

— «Ne gibi resimler çekersiniz?...»

— «Her çeşit... Düğün, nişan, çocuk, portre, her türlü resim çekerim. Buralara gelme-me sebep, müşterilerimden birinin fotoğraflarını kendisine teslim etmekti. Yeni bir ev yaptırmış; onun resimlerini çekmiştim.»

Müşterimin ismini söyledim: derhal tanıdı... Beş - on dakika kadar öteden beriden bahsettik; sonra:

— «İsterseniz,» dedim. «Köpeğinizi bahçede bir yere gömeyim...»

— «Zaten sinirleriniz bozuldu,» diye cevap verdi. «Bir de bu zahmete girmenize lüzum yok. Nasıl olsa öğleden sonra bahçıvanım gelecek; o gömer.»

Gitmek üzere kalktım.

— «Arabanızın radyatörü için su ister misiniz?» dedi.

— «İstiyordum, zaten buraya onun için gelmiştim.»

— «O halde arabanızı kapıya getirin!»

Biraz sonra arabamı, köşkün kapısı önünde stop ettiğim vakit, onu, elinde toprak bir testiyle beni bekler gördüm. Biraz sonra ben, testideki suyu radyatöre boşaltırken, o da arabanın ön kısmında duran fotoğraflara bakıyordu. İşim bittiği vakit, teşekkür ederek testiyi uzattım.

— «Resimleri güzel çekmişsiniz,» dedi. «İyi bir fotoğrafçısınız. Benim evin de birkaç değişik zaviyeden resmini çeker seniz, memnun olurum.»

— «Memnuniyetle,» dedim. «Ne zaman emrederseniz...»

— «Şimdi çekin! Güneşin vaziyeti mükemmel!»

Lucy Warner'in evi, ufak çapta bir mimarî hârikası sayılabilirdi. Sinirli olmama ve elimin titremesine rağmen, resimlerin iyi çıkacağından emindim. Dekorun münasip yerlerinde, Lucy Warner'in kendisi de bulunmak suretiyle, dört poz dahilde, üç poz dışarıda çektim. Adresini not defterime kaydet-

tikten sonra, resimleri hafta başında kendisine postalayacağımı vaadettim ve tekrar tekrar özür dileyerek evden ayrıldım.

★

SABAHIN ikisinde zilin acı acı çalmasiyle, yatakta doğruldum. Yattığımdan beri gözüme uyku girmemişti; onun için kalkmam kolay oldu. Karım Maria'yı uyandırmadan odadan çıktım ve aşağı, kapıyı açmağa indim.

Kapıda iki polis memuruyla karşılaştım. Bir tanesi:

— «Grant Wilkinson sen misin?» diye sordu.

— «Evet.»

— «Çabuk giyin, seni tevkif ediyoruz!»

Şaşkınlık içinde:

— «Başka birini arıyor olmıyasınız!» diye söylendim. «Tevkifimi mucip bir şey yaptığımı hatırlamıyorum.»

— «Karakolda hatırlarsın!»

Polislerle münakaşanın beyhude olduğunu bildiğim halde:

— «Hiç değilse, beni ne gibi bir suçtan tevkif etmek istediğinizi söyleyin!» dedim.

— «Cinayet suçundan!»

Bu sözler, damarlarımda kanımı dondurmağa kâfi geldi. Ama yine de, mâsum olduğumu bildiğimden, içim bir parça rahattı... Kaçmama meydan vermemek için polisler, benimle birlikte yatak odasına çıktılar. Giyinmekte olduğum sırada, Maria yatağın içinde, battaniyeyi omuzlarına kadar çekmiş, şaşkın gözlerle bizi seyrediyordu. O kadar büyük bir hayret ve korku içindeydi ki, âdeta dili tutulmuştu.

Odadan çıkacağımız sırada:

— «Endişe etme!» dedim. «Herhalde ortada büyük bir yanlışlık var. Karakolda vaziyet anlaşıldığı vakit, derhal sana telefon ederim.»

Wilcox Avenue'deki karakolda parmak izimi aldılar ve bileklerime kelepçe geçirdiler. Büyük bir tevekkülle her denileni yapıyordum. Biraz sonra, işledikleri muazzam hatanın farkına varacaklarından emindim... Oradan, Emniyet Müdürlüğüne gittik.

Camlı kapısında «Cinayet Masası» yazan bir salona girdik. Beni bir masanın karşısındaki koltuğa oturttular. Masanın öbür kenarında oturan detektifin konuşmasına fırsat vermeden:

— «Şu ana kadar sabrettim,» dedim. «Fakat artık suçumu öğrenmek istiyorum. Lûtfen söyler misiniz?»

— «Cinayet!» diye kestirmeden cevap verdi.

— «Kimi öldürmüşüm; lûtfen onu da öğreneyim!»

— «Lucy Warner'i...»

Alay mı ediyorlardı benimle? Fakat hallerinde şaka yapar gibi bir vaziyet yoktu...

— «Dinleyin beni,» dedim. «Bugün öğleden sonra arabamla...»

Ve onlara, olanı biteni bütün teferruatiyle anlattım. Masanın ardındaki detektif:

— «Hikâyen doğru!» dedi. «Yanlış olan bir tek şey var ki, o da, bahsettiğin köpeğin sapasağlam oluşu ve onun yerine, Lucy Warner'in ölü bulunuşudur.»

Ne diyeceğimi şaşırmıştım. Ama, suçsuz insanların iç huzuruyla düşündüm ve vaziyete şu izah şeklini buldum:

— «Ben orada yalnız köpeği ezmiştim. Ama benden sonra, başka biri, aynı şekilde bir kaza neticesinde veya kasden kadını da ezmiş olabilir.»

— «Ezdiğini söylediğin köpek sapasağlam!»

— «Yeryüzünde onun gibi köpek bir tane değil ya... Sağlam olan köpek başkasıdır.»

Detektif beni dinlemiyordu:

— «Söyle!» diye ısrar etti. «Niye öldürdün onu?»

— «Ben onu öldürmedim; köpeği ezdim. Ama son zamanlarda köpek çiğneyenlerin de, katil gibi muamele görmelerini emreden bir kanun çıktıysa, o başka...»

— «Bu, senin kartın mı?»

— «Evet, size anlattığım gibi, kartını kendisine verdim ve sonra da resimlerini çektim.»

— «Resilmerini çektin ve sana içki ikrametti, öyle mi?»

— «Hayır, önce içki ikram etti; sonra resimleri çektim.»

— «Farketmez!»

— «İsterseniz resimleri gösterebilirim size!» diye atıldım. «Akşam üzeri filmleri yıkadım, hattâ kartlara kopya ettim bile... Herhalde o zaman, kadını ezmemiş olduğuma inanırsınız.»

Detektif aksi bir çehreyle başını salladı:

— «Resimler birşey ifade etmez; kadını, fotoğrafları çektikten sonra öldürmüş olabilirsin. Maamafih, bir defa görelim...»

Bıyıklı bir memur çağırdı. Kendisine, fotoğrafları nerede bulabileceğini söyle-

dim. Bir saat kadar bekledik.

Memur döndüğü zaman, elinde iki glâsöz levhası vardı. Kartlar, fotoğrafları parlatmak için kullandığımız bu levhaları ters olarak yapışmış vaziyetteydi....

— «Haydi, görelim bakalım fotoğraflarını...»

Glâsözlerden birini alıp, tırnağımı resmin kenarına taktım ve henüz tam mânâsiyle kurumamış olduğu için, usuletle çekip, yapışık olduğu yerden sıyırdım. Resim, Lucy Warner, kapının önünde poz verdiği sırada çekmişi olduğum cephe fotoğrafıydı. Detektife uzatmadan evvel bir defa kendim baktım.

Allahım! Nasıl olurdu bu?... Damarlarımdaki kan sanki donmuştu... Işık vaziyetinin tabiî bir neticesi olarak, son derece net bir şekilde çıkmış olan resimde, ev bütün teferrüatiyle görülüyordu; fakat... Fakat, Lucy Warner'in poz vermiş olduğu yerde gözüken şey, o değildi. Kapının önünde, ezmiş olduğum Rus köpeği duruyordu!...

Geri kalan resimleri, yapışık oldukları yerden kendim çıkaramadım. Polisler, bütün resimleri birer birer glâsözden söktüler. Bir tanesinde bile Lucy Warner gözükmüyordu. Hepsinde, onun bulunması icabeden yerlerde köpeğin resmi vardı.

Bütün resimleri elden geçirdikten sonra, detektif:

— «Haydi bakalım, Wilkinson!» dedi. «Konuş artık, itiraf et!...»

Sesim titreyerek:

— «Size her şeyi olduğu gibi anlattım!» diyebildim.

— «Niye öldürdün onu?»

— «Onu öldürmedim, ezdiğim şey, bir köpekti. Bayağı bir köpek...»

— «Evde yalnız olduğunu ne biliyordun?»

— «Nereden bileceğim... Orada oturduğunu dahi bilmiyordum...»

— «Köpeğe poz vermeğe nasıl muvaffak oldun?»

— «Ben köpeğin değil, kadının resmini çekmiştim!»

— «Niye öldürdün onu, söyle! Uğraştırma bizi... İtiraf et!»

★

SADE Lucy Warner'i öldürmüş olmakla kalmadım; aşağı yukarı son senelerde California'da işlenip de, faili meçhûl kalmış birçok cinayetleri bana yüklemek istediler. Diğer suçlarım (!) sabit olmadı; ama meşhur sinema yıldızını katlettiğime muhakkak nazariyle bakıyorlardı. Savcı idamımı istedi. Bizim California eyaletinde mahkûmları gaz odasında idam ederler.

Beni müdafaa etsin diye, şöhretli bir avukat tutacak param yoktu. Mahkeme reisi müdafaamı, genç avukat stajyerlerinden birine verdi. Bu delikanlıya, Laurel Canyon'da başımdan geçenleri teker teker anlatmak zorunda kaldım. Dediklerime inanmıyordu; ama benim, cinayet işleyecek insan olmadığımı daha ilk görüşmemizde kabul etmişti.

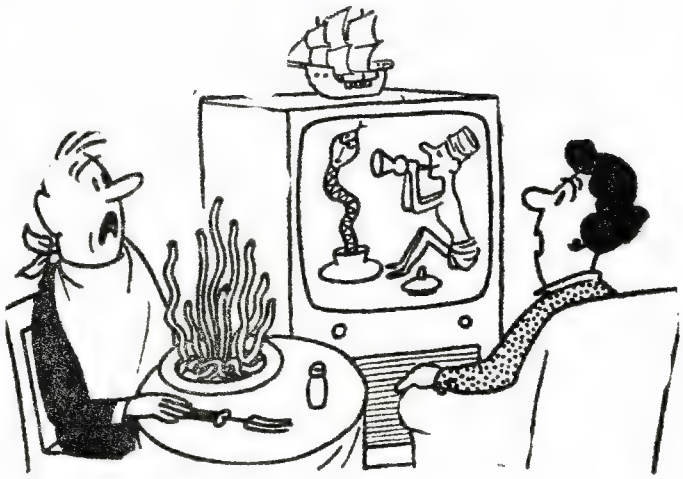

YAZISIZ

Savcı, merhamet nedir, bilmiyordu. Böyle davranmakta da haklıydı. Zira, ölen kadının evinde karvizitim bulunmuştu. Polisler geldiği vakit kapı önünde gördükleri toprak testide sade benim parmak izlerim vardı. Her şey aleyhimdeydi.

Avukatım, beni müdafaa için elinden geleni yaptı.

O bağırıp çağırdığı esnada, altı kadın ve altı erkekten müteşekkil jüri heyetinin nazarlarını üzerimde hissediyor ve büyük bir rahatsızlık duyuyordum. Avukatıma göre, arabamla Lucy Warner'i ezmiştim; ama hâdisenin, cinayetle zerrece alâkası yoktu. Herkesin başına gelebilecek, basit bir kazaydı bu...

Genç stajyer, aklıevvel bir çocuktu. Müdafaamın en can alacak kısmını teşkil edecek olan tıbbî rapor için, tevkifhanedeki hücreme, Abner Nicholson isminde kıymetli bir ruhiyatçı getirdi. Bu zat benimle, sekiz ayrı seans halinde, aşağı yukarı kırk saat kadar konuştu. Her sorduğuna samimiyetle cevap verdim.

Kararın verileceği o mühim gün, mahkeme salonuna girmeden evvel, karımla on dakika görüşmeme müsaade ettiler. Zavallı Maria, erimiş, bitmişti. Etrafında mor halkalar peyda olmuş gözlerini bana dikerek:

— «Üzülme, Grant!» dedi. «Bütün dünya seni suçlu zannetse bile, ben masum olduğuna inanıyorum!»

Salonda ilk söz avukatıma verildi; o da, Dr. Nicholson'un dinlenmesini istedi. Nicholson, mahkeme heyetine şu beyanda bulundu:

— «Sanık, her bakımdan normal bir insandır. Ancak tıb ilminde her normal insanın, bazı ahvâl dahilinde, muvakkat bir müddet için aklî muvazenesini kaybedebileceği, tabiî kabul edilir. Hâdise günü, Laurel Canyon'da bir kadının ölmüş olduğu malûmdur ve bana kalırsa, vak'a şu şekilde cereyan etmiştir:

«Grant Wilkinson, arabasıyla Lucy Warner'e çarptığı anda, gözlerinin önünde peyda olan sahnenin dehşetiyle bir an için zihnî muvazenesini kaybetmiş ve hayâl görmeğe başlamıştır. Bir insanın hayatına son vermekten doğan teessür, tahteşuuruna o şekilde tesir etmiştir ki, sanık, ezdiği şeyi insan olarak değil, köpek olarak görmeğe başlamıştır. Sahibesinin çığlıkları üzerine otomobilin yanında peyda olan köpek de, aynı hislerin tesiriyle, gözüne kadın şeklinde gözükmüş olabilir. Onunla yaptığı muhayyel konuşma ve resim sahneleri, hep bu patolojik halin devamından ibarettir.

«Tekrar ediyorum: Yaptığım muayenelere göre, Grant Wilkinson, bu hâdiseden önce tamamen aklı başında bir insandı; şimdi de zihnen tam mânâsiyle salimdir. Hâdiseleri bambaşka bir gözle görmesine vesile olan psiko - patolojik hâl, birkaç saate inhisar etmiştir.»

Dr. Nicholson'un şahadeti, mahkeme heyetinin alâkasını çekmişti. İlmî dirayeti onun kadar yüksek kabul edilen iki ayrı doktor daha davet edildi ve onlar da benimle uzun uzun konuştuktan sonra, aşağı yukarı aynı kanaatleri ileri sürdüler.

★

HİKÂYEYİ uzatmakta mânâ yok... Bütün bunlara rağmen, jüri, beni suçlu buldu; mahkeme de idamıma karar verdi. Kararı dinlerken kılım bile kıpırdamadı. Ölümden korkmuyorum ve artık hiçbir şeyin bence ehemmiyeti yok... Hücremde, idam edileceğim günü sükûnetle bekliyorum.

O günkü hâdisenin ne şekilde cereyan etmiş olduğuna hâlâ aklım ermemiş vaziyette...

Muhakememin devamı müddetince çok şey gördüm. Lucy Warner'in cesedini bile salona getirdiler. Ezilmiş vücudunu ilk defa görüyordum. Ama, sinemada filmlerini seyretmiş olduğum bu kadınla karşı karşıya geçip konuşmuş olduğumdan da emindim.

O gün, iki tarafı taş duvarlarla kapalı yolda ezdiğim şey, bir köpekti. Sonra, Lucy Warner'le uzun uzun konuşmuş, beraber içki içmiş ve resimlerini çekmiştim. Dr. Nicholson'un dediği gibi, aklım da hâlâ başında... Bütün bunlardan eminim. Yalnız, aklımın almadığı bir nokta var:

Hikâyemin başında anlatmış olduğum gibi, köpeğini ezmem üzerine evden fırlayan kadın, üzerime saldırmış ve beni iki defa tokatlamıştı. Üçüncü tokattan kurtulmak için, elimi yüzüme siper ettiğim vakit, tırnakları elimin tersini yırtmış ve kanatmıştı. Şimdi yaralar kapanmış vaziyette; ama kabukları hâlâ düşmedi. Bu yara izlerine bakıyorum da, «Acaba,» diyorum, «Bunları insan tırnağı yapmış olabilir mi?»

Çünkü, yaraların derinliği ve birbirlerine yakın oluşu, köpek pençesiyle yapılmış olabileceğini daha akla yakın gösteriyor.

BÜYÜK ATEŞ

Eski sayılarımızı 50 ŞER KURUŞA

1 ilâ 8 inci sayılarımızı toplu olarak alanlara 250 KURUŞA VERİYORUZ.

BÜYÜK ATEŞ ilk 8 sayıyı almayanlara büyük kolaylık göstermektedir. Öylesine ve o derece kolaylık ki buna DAMPİNG demek doğru olur.

Şimdiye kadar BÜYÜK ATEŞ'i alamayan herkes 1 ilâ 8 inci sayıları toplu olarak alırlarsa, kendilerine 250 kuruşa verilecektir.

Şayet çıkmış olan 1 — 8 sayılarımızın herhangi birini veya bir kaçını almak istiyorsanız beher sayı için 50 kuruş göndermeniz lâzımdır.

Sipariş ve müessese adresi : (Türkiye Yayınevi, Ankara Caddesi No. 36 — İstanbul).

MİZAH

İŞ ORASINI BİLMEKTE

İhtiyar bir köylü koşarak, küçük köyünün bekçisini bulmuştu. Adalet temsilcisine, buruş buruş bir kâğıt uzattı:

— «Bak,» dedi. «Bana bu imzasız tehdit mektubu geldi!»

Bekçi okudu:

— «Ahmet, tavuklarımı çalmağa devam edersen, kafanı kırarım!»

Bekçi, bıyığını burarak bir an düşündü; sonra köylüye:

— «Ahmet, bir dost nasihati ister misin?» dedi. «Burada yazdığı gibi yap; tavuklarını çalmaktan vazgeç! O zaman korkacak bir şeyin olmaz!»

Ahmet:

— «Orasını biliyorum,» diye atıldı. «Ancak bilmek istediğim, komşularımdan hangisinin tavuklarını çalmaktan vazgeçeceğim!...»

SEBEP

Uçağın motorunda bir arıza olmuştu. Yolcular, korkudan felce uğramış vaziyette otururlarken, pilotun, paraşütünü takmış olarak kamarasından çıktığını gördüler.

Yolcuların korkusunu gören pilot, uçağın kapısını açarken:

— «Telâşlanmayın, bayanlar, baylar!» dedi. «Yardım getirmeğe gidiyorum!»

ÇOK DAHA RAHAT

Adamın biri, hafta sonu tatilini geçirmeğe gttiği ay'dan yeni dönmüştü. Merak içinde olan dostları, tabii, onu sual yağmuruna tuttular. İçlerinden biri:

— «Tabii, yukarıda insanlar var, değil mi?» diye sordu.

— «Evet.»

— «Peki, oranın kadınları nasıl?»

— «Buradakiler gibi.... Şu farkla ki, göğüsleri sırtlarında!»

— «Deme yahu! Küçük Ay'lıları emzirmek hiç kolay olmasa gerek!...»

— «Olabilir! Ama, bu şekilde dansetmek, tasavvur edemiyeceğin kadar rahat!...»

EN PARLAK ÇARE!

Üç İskoçya'lı bir pazar sabahı kiliseye gitmişlerdi. Her kes gibi, İskoçya'lılar da üzgün bir çehreyle, kendilerine uzatılan tepsiye, gönüllerinden kopan parayı bıraktıktan sonra, papaz, cemaate bir kere daha hitap etti:

— «Sevgili kardeşlerim!... Cömertliğinize çok teşekkür ederim. Ancak, tarihî orglarımızın tamiri için yeter paramız olmadığı için, birkaç kuruşunuzu daha rica edece - ğim...»

İskoçya'lıların cimriliği malûm... Bizim üç arkadaş da, bitkin halde bakıştılar. Ne yapabilirlerdi ki? Tepsi tam bir kere daha onlara yaklaşırken, içlerinden biri düşüp bayıldı. Onun için mesele hallolmuştu. Ama, öteki iki arkadaşı bu işten nasıl sıyrılacaklardı? Onun da çaresini buldular: Yerlerinden kalktılar; bayğın yatan arkadaşlarını kollarından ve bacaklarından tutarak kaldırdılar ve gayet vakur bir tavırla dışarı çıkardılar.

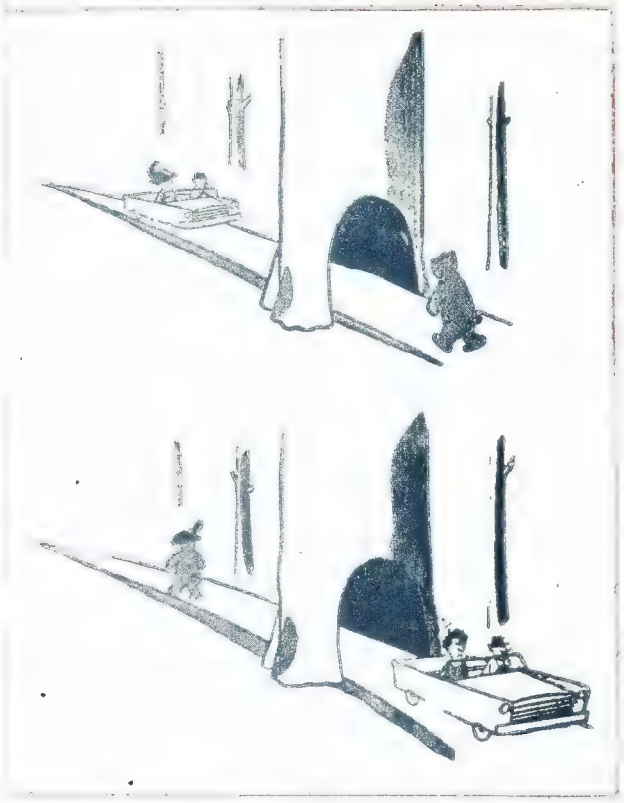

YAZISIZ

O YÜZDEN DEĞİL, BU YÜZDEN!

Hayvanat bahçesinde bir gardiyan, ölen filin yanında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Bu hali gören bir ziyaretçi, yanına yaklaşarak sordu:

— «Demek bu hayvanın ölümüne bu kadar üzülüyorsun, kardeşim. Belki de hayatta vegâne dostundu!»

Gardiyan cevap verecek yerde, daha gürültülü ağlamaya koyuldu. Ziyaretçi ısrar etti:

— «Çoktandır beraberdiniz, herhalde?...»

Gardiyan:

— «Hih, hih, hayır ama,» diye hıçkırdı. «Onu gömmek için bir çukur kazmak zorundayım!...»

REKLÂM

Hiç şansı olmayan bir boksördü; minderin üzerine her çıkışında, iki - üç raunddan sonra nakavt oluyordu.

Bir gün yine böyle bir maçtan sonra eve döndüğü vakit, karısı ona bir mektup uzattı. Boksör, mektubu okuduktan sonra, hiddetle homurdanarak, kâğıdı parça parça etti.

Karısı meraklandı:

— «Mektupta ne vardı?»

— «Bir şilte fabrikatöründen geliyordu... Boks yaptığım zaman, şiltelerinin reklâmını üzerimde taşımamı teklif ediyorlar...»

— «Nerende taşıyacakmışsın?...»

— «Avak tabanlarımda...»

— Seni bu defa affediyoruz. İnşallah bu, sana iyi bir ders olur.

BÜYÜK ATEŞ

SAYI : 11 CİLT : 1
14 HAZİRAN 1960

Yayınlayan: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara Caddesi No: 36, İstanbul ★ Sahibi: TAHSİN DEMİRAY ★ Yazı işlerini fiilen idare eden: OĞUZ ÖZDEŞ ★ Matbaası: TÜRKİYE BASIMEVİ ★ Rotatifle basıldığı yer: Güneş Matbaacılık T.A.Ş. ★ Sayısı: 50 Krş., Yıllık abonesi (50 sayı): 25, Altı aylığı: 12,5 liradır.

STİV PLANÖRÜN BURNUNDAKİ ÇELİK HALATI ÖNCE İNİŞTEKİ DİREĞE DOLAR. SONRA DA GİRİŞ KAPISINA GEREREK ÜZERİNİ KARLA İYİCE KAPATIR.

İKİ KAÇAK PLANÖRE BİNEREK KAYIŞLARINI BAĞLARLAR. BU SIRADA TANK DA KÖŞEYİ DÖNMÜŞTÜR...

TANK KAPIDAN İÇERİ GİRERKEN STİV'İN ORAYA BAĞLADIĞI ÇELİK HALAT, TEKERLEKLERİNE DOLAŞARAK GERİLİR.

HALAT İYİCE GERİLİNCE PLANÖR DE HANGARDAN FIRLAMIŞTIR...

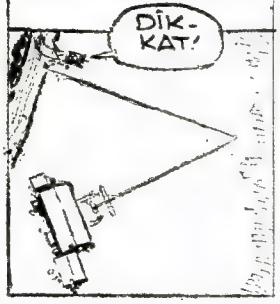

TANKTAKİLER BU HAVALANMANIN SEBEBİNİ İZAH EDEMEMİŞLERDİR...

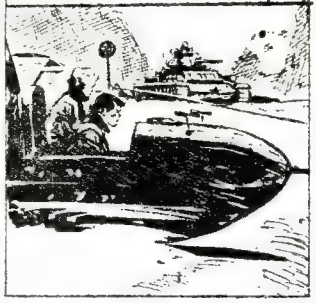

STİV SON DAKİKADA BİR DÜĞMEYE BASARAK BURUNDAKİ HALATLARI ATTI VE O HIZLA YÜKSELDİ...

DEMİRPERDE GERİSİ (22) STİV KENYIN

REÇETEYLE KAÇ TANE ALABİLME İMKÂNIN VAR?
ANCAK ON TANE!
CLINK'S DRUGS

OTUZ TANE İSTEDİĞİNİ YAZ!

HASTANIN ADI VE ADRESİ DE LÂZIM.
HASTALARINDAN BİRİNİN ADINI YAZ!

ŞUNU VERİR MİSİN HOWARD? BAYIN KARISI İÇİN...
PEKİ DR. MORGAN.

ÇOK HASTA GALİBA. BENDE ON TANE VAR. GERİSİNİ DEPODAN ALDIRAYIM.
BİRAZ SONRA GELEYİM

BEKLİYECEK MİYİZ?

BUYURUN, BENDEKİNİ VEREYİM.
EVET. GERİSİNİ BAŞKA YERDE ARIYALIM.

İYİ İDARE ETTİN DOKTOR. BAŞKA YERE BAKALIM.
OLUR.

VAKİT GEÇ. HER YER KAPANIYOR.
AÇIK BİR YER BULMALISIN!

BAKIN, BU DA KAPALI...
CANINIZ TEHLİKEYE GİRİYOR.
H. TUTTLE DRUGS
DRUGS

SMİTH'İ BİR DENİYELİM.
SÜR BAKALIM.

GALİBA BURASI AÇIK.
DRUGS
BU SEFER YÜZ TANE YAZACAKSIN DOKTOR.

GÖNÜL FIRTINASI 30 REX MORGAN

ALTIN KUYRUK 19 MUMİN

BÜTÜN MUTFAK EŞYALARI HAKKINDA BİLGİ EDİNDİM KORKMAM ARTIK...

ŞUNU ELE ALMALI!

ŞU DELİKTEN SOKULACAKMIŞ.

Tove Jansson

EVET. PASTA KARIŞTIRICISI

HAYIR. O MADDE 44 DE YAZILIYDI.

İMDAT.

NE VAR MADAM

AY!

GAZETECİ MİSİNİZ? MUMİN'İ ÇAĞIRAYIM.

BEN HİZMETKÂRINIZIM.

ŞU MAKİNELERİ AYARLIYABİLİR MİSİN?

BENİM İHTİSASIM DEĞİL. AMA BİRİNİ BULURUM.

e Jansson

KIZKARDEŞİM, DİPLOMALI MODERN AŞÇIDIR...

MEMNUN OLDUM.

YEMEK HAZIR.

OH, NE KADAR İYİ...

OTURMIYACAK MISINIZ SİZ?

BEN HADDİMİ BİLİRİM MADAM.

DEVAMI VAR